NORLA
Norwegian
Literature Abroad

Книгата се издава с финансовата подкрепа на NORLA.

KEPLER62 - NEDTELLING
Copyright © Bjørn Sortland ,Timo Parvela, Pasi Pitkänen
Text © Bjørn Sortland , Timo Parvela, 2015
Illustrations © Pasi Pitkänen, 2015

First published in 2015 simultaneously by Piggsvin in Norwegian with the title KEPLER62 – Nedtelling and by Werner Söderström Ltd in Finnish with the title KEPLER62 – Kirja kaksi: Lähtölaskenta.

Bulgarian translation published by arrangement with Bonnier Rights, Helsinki, Finland, and Plima d.o.o.

© Бьорн Суртлан, Тимо Парвела, текст, 2015
© Паси Питкянен, илюстрации, 2015
© Росица Цветанова, превод, 2025
© Милена Попова, Нева Мичева, редактори, 2025
© Мария Венедикова, коректор, 2025
© Петър Комитов, визуална адаптация, 2025

ISBN 978-619-186-980-0

1.

– Успях! – съобщава ми нечий глас. – Нали каза, че мога да звънна по всяко време.

Отнема ми три секунди да се досетя кой се обажда.

Поглеждам часовника. Наближава три. По-сред нощ, когато обикновено си лягам.

– Хубаво – отвръщам с надеждата да звуча невъзмутимо. – Нито дума на никого! Ела веднага. Вземи такси, аз плащам. Кажи му да спре до фонтана. Не можеш да минеш през портала без мен.

– Окей – отвръща той сподавено и затваря.

Не му казвам, че ако се доближи твърде много, ще го застрелят. Сам ще се сети.

Сърцето думка бясно в гърдите ми. Попипвам медальона, който ми остана от мама. Винаги правя така, когато съм нервна. Във формата на сърце е. Отваря се, а вътре има нейна снимка. Рядко събирам сили да я погледна.

Всички твърдят, че в играта имало скрит сюрприз. И не преувеличавам:наистина всички.

За *Кеплер62* се заговори още отпреди да излезе. Интернет преля от слухове. Вестниците. Телевизията. Радиото. Знаехме си, че е рекламен трик. И все пак. Слоганът ѝ е: „Стани част от историята“. Че коя история?

Хората, чийто ум е в състояние да побере поне две мисли едновременно, са наясно, че ни лъжат. Така де: кой би се вързал на управници, които започват и завършват всяко изречение с „Правителството е наш приятел“?

А способните да родят само една мисъл се връзват. Те друго не искат, освен правителството да им е приятел. Не им понася мисълта, че може и да не е.

Винаги ме е измъчвала склонността ми да мисля куп работи наведнъж. Не вярвам правителството да ми е приятел. Аз нямам истински приятели. Нито един. Ето защо съм свободна. Не ме е грижа за абсолютно нищо.

От друга страна, неспирният брътвеж за *Кеплер* ме заинтригува. Най-сетне нещо (и то трудно!), което да не съм открила първа – като никога.

За играта се тръби не само в медиите.

Обсъждат я и всичките ми уж приятели, а те не са малко. Дори частният ми фитнес инструктор. Онзи, дето все си фантазира за Втората световна война, макар да е едва на двайсет и осем. Най-сетне нещо, за което в Уикипедия няма отговор и чието решение не е въпрос нито на измама, нито на пари. Идеята е да играеш *Кеплер62* до последното ниво и да я превъртиш. Тогава щяла да последва фантастична изненада. Само дето никой не знае каква.

Хората очакват какви ли не мистериозни събития. Носи се мълва за грандиозно пътешествие, за приключение, за нови планети. Ечат фанфари, развяват се знамена, раздават се бонбони. Че на кого му пука? На мен поне не. Така или иначе цялата работа е пропаганда. Правителството се бои да не би да загубим надеждата за светло бъдеще. А ние се нуждаем от надежда.

Отдавна си мисля, че светът отива на кино. Броят ни е огромен, климатът се скапа, войните не секват, бактериите станаха свръхрезистентни. Настроението е далеч от прекрасно.

Но тези подробности мен не ме вълнуват. И компютърни игри не обичам да играя. В края на *Кеплер62* имало някаква кама, с която никой не знае какво да прави. Освен да издялка нещо на дървената врата, пред която се озовава накрая...

Иначе играта е евтина и не се налага да купуваш нито екстри, нито ъпгрейди. Обаче трябва да си онлайн, когато стигнеш до вратата. Народът е пощурял, защото не успява да пробие оттатък. Наблюдавам ги и се забавлявам.

Слуховете са оправдани. В края има изненада. Зад вратата на стотното ниво. Тайна. Някакво момче от Южна Корея успяло. И едно във Финландия. Момиче в Канада. И други също – една шепа хора. Отказват да коментират, но се появиха техни снимки. Реклама в някакви сиви униформи. Портрети с логото на *Кеплер62* и надпис: „Намерихме отговора. Оказа се потресаващо просто“.

Впрочем не е вярно, че решението не е въпрос на пари. Човек може да си купи практически всичко. Приятели, гадже, някоя бедна държавица. Каквото му хрумне.

Изпиуква есемес: „След малко съм на фонтана. Идваш ли?“.

2.

Обличам голямото червено палто на мама – отказвам да го изхвърля.

Вали като из ведро, мокро и студено е и гледам да не се подхлъзна по гладкото стълбище от млечнобял каларски мрамор. Излезе ни четири милиона да го докарат от Италия. Отивам до фонтана с форма на огромен воден пистолет, който татко е поръчал да изработят от титан по проект на Джеф Кунс.

Halfman-halfbiscuit05 изглежда по-блед, стресиран и отнесен от обикновено, ако изобщо е възможно. Таксиметровият шофьор май изгаря от желание да ни докладва в Агенцията за закрила на детето, задето се подвизаваме навън нощем. Не казвам нищо, преди да си затвори прозореца и да потегли.

В нощта преди да пуснат *Кеплер62* в Норвегия платих на трима нърдове да дремят на опашката пред главния магазин от веригата Елфентъзи. (Нямаше как да се свали от интернет.) Заръчах им да купят по десет опаковки всеки, защото чух, че ако умреш прекалено много пъти в играта, тя се заключвала и нямало начин да стигнеш до вратата в края.

Платих им и да я превъртят – да минат стотното ниво, да играят ден и нощ.

Оказаха се необходими много повече време и игри, отколкото допусках.

А геймърчетата си ги бива. И те като мен нямат личен живот. Никой не ги знае как се казват – никовете, с които играят, отдавна са се превърнали в техни официални имена. Не излизат. Приятели са ми само защото им плащам.

Halfman-halfbiscuit05 е с дълга мазна коса и огромен дъждобран, който му стои като костюм от филм на ужасите. Ей сега ще засвяткат и затрещят мълнии като на кино. Носи стар маскировъчен панталон. Вехти кубинки. Тениска с надпис *Bazinga!*. Значи от всички, които наех, се е справил тъкмо той. Е, знаех си.

– По-брутално нещо не бях играл досега – казва. – Пълна лудница. Чак на шестия път успях. Всички стигат до предпоследното ниво и...

– Добре – отвръщам. – Но ти я превъртя, нали?

Опитвам се да задам въпроса с небрежен тон.

– Да! – заявява *Halfman-halfbiscuit05* и си поема дъх. – Превъртях я.

Сърцето ми прескача четири удара.

– И...?

Той вдишва дълбоко.

– Тук става дума за нещо голямо, Марѝ. Не просто игра, а...

– Ела вътре – каня го аз.

Качваме се по стълбището, влизаме през масивната метална врата, взета от катедрала в Испания, и отиваме право в гостната на долния етаж. Ако отвориш и двата ѝ френски прозореца, става огромна. Толкова, че малка *Чесна* би могла да излети от паркета и да се понесе в нощта навън.

Така или иначе няма нужда да използваме гостната за писта. Имаме си летище на шестстотин метра от главната сграда. А ако играта загрубее – и удобна хеликоптерна площадка до басейна зад къщата.

Halfman-halfbiscuit05 се спира и зяпва двуметровата камина.

– Сори за разхитителния стил. Татко иска да живее в нещо средно между храм, Готъм сити и *Хогуортс* – обяснявам. – Хайде, включи машината.

Halfman-halfbiscuit05 отваря мощния геймърски лаптоп, който съм му дала назаем. Чатка по клавишите.

– Е, изгарям от любопитство. Каква е голямата тайна на *Кеплер62*?